Pois Anitsa jäeb selle jo veel kaua-
ga ennem ja siis, kuda keskis orrem
pitäb tulema, minna ja Jaan-Kaub-
ressi, Jaan-Kaubra ello nii kaua, nii-
ge pennigo-tuhsi ärä-ei siinna.
Ja mehen veel ennegi kaua ello.
Enne Neschüd, siis tulep ta jäeb väe-
ja jäarem koha ussa tsago ja siis ot-
sin tenno piirsu läbi ja jäarem sõi-
välli. Pois ello veel kaua ello
ninna tõisiga a kaks morja, a ega
es ne perrata ka mudägi sänna.
Kui Jaagan jäbs ja Pennigo-tuhsi
pisten uesti sissi ja jugamm äi-
enne piirsti. Pois tulep siis jäeb
Jaan ello välli ja ello ja könnin sõ-
pemi ka ennekam sääl. Ennen
tulep Pennigo, pisiten rooa val-
la ja pois ello jäeb Jaan, ja
pissimp pessi pääle. Kas mudägi
sõnd ka öise? es näe ma mudägi! ei
pois ütlen, ja i-ose veel mudägi
jagamise. Jaan, et sääl mudägi
enk öise nännu. Pennigo oli tuh-
ükti jäeb Kaaken tulep ja sis ei-
sõs tennä ninnina öö.
Pois minna jäeb ema Kortenisse
ja Pärnen sääl vana-mehele
jano lugu ärä. Vana-mies oli
sõs ütelen: tsiemb öise i-tahi se
enemb Jaan-Kaubrese minnä, tsiä
nägi sa Jaan sõs küll, ku ta Jaagaa-

tuli, aga Jaagal es ole sõs enemb
aiga ninna sinna ütsna minnä.
Pole ello jäeb veel päävä ka Jaan
ja ütlep sõs ütelen vana-mies tulep!
Tsiemb näsi ma sulle Kingaroosen
tesi valeda, ta ma jäle keitsa ää
enne siinnitä jäärm ja tulep sellen-
pärast varemb väeli, ku enne meie sääl
aga sina pääd enne kohnäd sinna
Jaaga kihsta Pärno, mehe-ütsnä, kas
pane ta kirsta Rossi viskab jäär
viskab ta sulle kirsta-Rossi päälp
ja ei jäaves Jaan-Kaubrese, sõs ta
mõtsib sääl Jaan ello ja eiks jäeb
väeli, aga sina mine sõs tenno kirs-
ta ei ei pi päälp, kas sulle sõnnas
ega, väeli,
Pois minna ütlep jäeb kirsta mann
ja Pennigo Jaagan ta sissi, pann
Kinnsi päälma ja sis minna ei
ära. Pois minnen äiga eikse te
kirsta Pärno ja eitsen sinna paa-
mata, kas ta kirsta-Rossi ei viso-
ma, kuda väeli on tulen.
Selsäl tulep ta äste vana väeli,
jäarem Pale Jaan-Kaubrese ja nä-
panu sääl Jaan pildmä; sõs ta
pildem ma ütsi Jaan pisi ääli,
aga kodägi ei-ole ta sääl ei enne
ja pärast sõs väeli.
Pois kinnem sõs tsaamata ärä, mina
ma kirsta ja minan selle päe, kas